

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Mama Pukka (ANNA WHITEHOUSE)

Tati Pukka (MATT FARQUHARSON)

Parenting de râsu'-plânsu'

PENTRU CEI CARE SE ÎNTÂMPLĂ SĂ
FIE PĂRINȚI (SAU CARE S-AR PUTEA
SĂ DEVINĂ ÎN CURÂND)

Traducere de

OANA-CELIA GHEORGHIU



ceaiului Yorkshire, brânzei și inventatorilor procesului de distilare. Ne-ați ajutat cu toții în moduri pe care nu le vom putea răsplăti nicicând, dar vă rămânem în veți recunoscători.

Mulțumiri

Cuprins

Introducere	7
1. Anii î.C.* (* înainte de Copil)	15
2. Gravidă	45
3. Starturi false	79
4. Numărătoarea inversă	109
5. Ejectarea	143
6. Instrucțiunile nu funcționează	175
7. Muncește din greu, distrează-te la greu	205
8. Ne descurcăm	235
9. Uite cine merge	269
10. Final fericit	301
Momente de maternitate	329
Mulțumiri	333

o să te descurci. Ai răbdare, fii bun și arată-le lucruri interesante copiilor tăi. Pune-i să mănânce niște legume și să se spele pe dinți așa cum pot ei la vârsta lor. Nu-i lăsa să fie afurisiți cu alții. Și când lucrurile se complică, vorbește cu câțiva prieteni în care ai încredere. Dacă ai ales cartea asta, atunci probabil că tocmai ai produs sau te gândești să produci o ființă umană, ceea ce este cel mai minunat lucru pe care îl poate face cineva. Următoarele două decenii vor fi dificile, dar nu-ți face probleme: o să te descurci.

Trăiască parentingul de râsu'-plânsu'!

1

Anii î.C.*

(* înainte de Copil)

Mama Pukka

Minciună este un cuvânt prea dur.

„Pur și simplu nu sunt sigură că vreau să mă căsătoresc ori să am copii“, intonam calmă în timp ce-mi reve-neam dintr-o beție, urmărind episodul douăzeci și trei din *Clanul Soprano*. Îmi amintesc că mă simțeam destul de mișto: eram îmbrăcată cu tricoul „de călătorie“ al prietenului meu – îl purtase într-un an petrecut de el în jurul lumii, ceea ce mi se părea FANTASTIC, și aveam o agendă „creativă“ Moleskine plină de liste cu lucruri de genul „sun-o pe bunica“. Mai aveam și un cercel în nas, simbolul anti-familiei. Eram, cum s-ar zice, relaxată.

Am comandat o pizza (cu blat crocant). Am mâncat-o în pat – firimiturile de pizza din pat, după tăvă-leală, sunt apogeul succesului când ai douăzeci de ani – și numai gândul la cineva sau ceva care să-și facă

drum scâncind în acest sanctuar al distracției era ceva inacceptabil. Prietenului meu, Matt, i se părea că s-a ales cu un robot de sex feminin de secol XXI, îmbunătățit cu o tehnică a sexului oral peste medie. Anii se întindeau în fața noastră ca un veritabil Disneyland de distracții și șotii lipsite de griji, înfrumusețați de un flux continuu de cârnați în foietaj, numai buni să ne potolească mahmureala.

Acuma, ceva mai mult despre Fata Prietenoasă și Relaxată. Deține o geacă de motor din piele artificială uzată (a se citi: fabricată să pară așa) și bea cafea neagră la filtru, în ciuda faptului că știe că are gust de pământ amar infuzat cu Campari. În mintea ei, preferă chestiile scandinave, în timp ce-și ascunde în geantă lecturile mai porcoase, de genul revistei *Now*, și ocazionalele romane de amor cu paginile ferfenițite de la atâta citit. În mintea ei, e o versiune mai durdulie a popularei prezentatoare TV Holly Willooughboobie, cu un adaos de clasă pe deasupra. Mănâncă chipsuri, dar își imaginează că trăiește din piure de varză kale și nu cedează în fața colapsurilor emoționale plângăcioase. Călătorește la Praga din motive să le spunem culturale, dar sfârșește întotdeauna bine fezandată în absint în vreun local prăpădit.

Realitatea Fetei Prietenoase și Relaxate este că lucra ca reporter junior la revista *Practical Caravan*, după ce fusese refuzată cu cruzime de Saatchi & Saatchi. (M-au respins la un interviu de angajare în care am

menționat afacerea mea de plimbat căței, numită Doggy Style. Pierderea lor.)

Năzuiam să am unghiile perfect manichiurate în fiecare moment al zilei, dar când mă uitam la ele, vedeam adesea doar niște unghii roase, pătate cu pastă de pix. Nu aveam niciodată la îndemână cardul de acces la intrarea în metrou, spre iritarea imensă a Poporului din Londra, și mă amuzam în sinea mea de jocuri de cuvinte oribile din reclame, cum ar fi *gimme, gimme, gimme a naan after midnight*¹. Eram o persoană care cultiva o mulțime de bonuri ude pe fundul genții – de la restaurante, baruri și tot felul de cofetării extravagante –, dar care nu ar fi căutat niciodată prea adânc, de teama a ce s-ar fi putut găsi dedesubt.

Însă Fata Prietenoasă și Relaxată nu este întotdeauna ceea ce pare și Mama Natură este – după cum știm de la hamsterii-mamă care își devorează puii – o stăpână vicleană. Ea dă și ia fără să-i pese de formele de viață masculine și confuze care-i apar în cale: acum dansezi ca apucata la un concert de rock, în clipa următoare cauți pe Google ciclurile de ovulație. În timpul celor trei ani petrecuți alături de Matt, îmi ascunsesem cu mare relaxare orice dorință de a mă căsători și de a

¹ Reclamă la mâncarea curry a lanțului de fast-food Just Eat, bazată pe melodia ABBA *Gimme! Gimme! Gimme! (A Man after Midnight)* și pe asemănarea dintre *man* – bărbat și *naan* – pâinică specifică bucătăriei asiatice: „Dă-mi un bărbat/o pâinică după miezul nopții”. (n. red.)

avea copii. Relaxarea falsă este ceva îngrozitor. Numai zâmbete de fațadă și autosuficiență copleșitoare despre „cât de fericiți suntem doar noi doi; noi suntem diferiți; noi nu avem nevoie de scutece umflate și ude în viețile noastre; și hai mai bine să ne cheltuim banii pe o cafetieră sofisticată“.

Dar apoi amicele încep să se combine. Ești rugată să fii domnișoară de onoare și vezi cum alt bărbat nebărbierit stă drept și-i spune lumii ce tare e sufletul său pereche. Apoi mai vine o nuntă – de data asta, prietena ta cea mai bună – și trăiești fiecare minut al ei fiindu-ți ciudă pe prietena ta, dar armonia e restaurată cinci ani mai târziu, și întrezărești posibilitățile. Ceea ce era odată o ocazie pompoasă devine acum „doar o petrecere mare pentru toți prietenii“. Ce-i așa rău în asta?

Relaxarea începe să intre enervant la apă când ți se umezesc ochii la reclame la asigurări care prezintă doi hamsteri care au grijă unul de celălalt „la bine și la greu“. Par să țină atât de mult unul la celălalt; ce înseamnă un pic de marcaj marital când dragostea dintre rozătoare e atât de profundă? Poate că atunci îți dai seama că e timpul să accepți faptul că ideea de căsătorie nu e chiar atât de rea.

Fata Prietenoasă și Relaxată a fost luată de o pală de vânt. O ia pe arătură, cu colecții de imagini pe Pinterest din ce în ce mai mari pe urmele ei. Nici măcar nu-i mai place pizza cu blat crocant. Ce minunată lume nouă!

Copii? Ce mișto ar fi! O versiune mică a ta alergând prin preajmă – cum să nu iubești așa ceva? Ce mare brânză? E doar o petrecere, pentru numele lui Dumnezeu! Relaxează-te: vreau totul și vreau acum.

Așa că a intrat în scenă Douglas, câinele beagle flatulent. Am simțit la această răscruce derutantă că aveam nevoie de un câine agitat în viețile noastre. Matt s-a gândit că asta ar întârzia puțin momentul căsătorie-și-copii, dar eu am privit-o ca pe un exercițiu de antrenament pentru creșterea copiilor. Douglas a fost prima noastră încercare de a menține în viață o creatură și de a șterge un rahat care nu era al nostru. Douglas e un câine cu o poveste: provenea dintr-un adăpost și fusese găsit pe străzile din Anvers (locuiam în Amsterdam în perioada aceea); era obez, funcționa pe principiul „supraviețuiește cel mai gras“ și avea o foame ca nimeni altul.

La doar trei ore de când îl adusesem acasă din centrul de adopție, am înțeles clar că făcuserăm o greșală catastrofală. Câinele ăsta nu era o potaie care să ți se ghemuiască la picioare în vreo cârciumă în timp ce-ți citeai relaxat ziarele de duminică. În acel weekend, invitase niște prieteni la masă și, cât am deschis ușa ca să-i lăsăm să intre, Douglas se cocoțase pe masă și-și afundase fața într-un bol cu pufuleți cu brânză. A ridicat capul cu o mustață portocalie de firimituri, în timp ce prietenii noștri deschiși la minte ne judecau în tăcere abilitățile de a crește un câine. Câinele era PE masă. Era

aventuros. Apoi a urmat îngrozitorul eveniment de după parada homosexualilor din Amsterdam, când oamenii aruncau la întâmplare prezervative în stradă – încă nu pot să vorbesc despre ce a trebuit să-i smulg cu forța dintre fălcile pline de salivă.

Locuiam într-un apartament de deasupra unui magazin numit „The Happy Sex Shop“, în cartierul felinarelor roșii din Amsterdam. În vitrina de jos erau adesea niște DVD-uri cu cineva care semăna îngrijorător de tare cu mătușa mea Julie, făcând lucruri improbabile cu niște legume. N-o să uit niciodată seria „Primul meu castravete“, apoi „Prima mea vânătă“ și, în sfârșit, „Primul meu dovlecel“, o capodoperă a horticulturii. Într-o seară, Matt s-a uitat la mine ca vițelul la poarta nouă când m-am prăbușit în genunchi lângă mașina de spălat vase – cu mirosul de ketchup întărit în aer – și am murmurat „De ce nu te căsătorești cu mineeeee?“ printre muci și lacrimi negre. (Rimelul nu face casă bună cu tristețea.)

Cum s-a ajuns la turnura asta gigantică de situație nu mi-e clar nici mie. Bănuiesc că, pentru lumea din afară, cei trei ani de dinaintea ei puteau semăna cu mișcările unui păianjen văduva neagră: stai la pândă cu intenții de căsătorie, aștepți momentul să ataci și pretinzi un inel cu diamant masiv și toate decorațiunile de nuntă în nuanțe pastelate (irelevante, dar esențiale). Adevărul este că sunt doar ceva mai organizată din punct de

vedere social decât Matt și că aveam amândoi aceleași sentimente, doar că în perioade de timp diferite.

Dar, la urma urmei, îl doream. Îl doream pentru totdeauna, și atunci – spre confuzia sinceră a lui Douglas, câinele beagle care ne urmărise cu ochi mari dialogul dintr-un colț – Matt mi-a oprit torentul de emoții și suferință cu cuvintele:

– La dracu’, și eu te iubesc, normal că vreau să mă însor cu tine. Doar că voiam să te cer pe vârful unui munte, în Grecia, luna viitoare.

În Grecia ar fi fost mult mai drăguț decât lângă mașina de spălat vase. Ce proastă am fost! Dar iată-ne logodiți, locuind deasupra sex shop-ului, având lângă noi pentru a-i împărtăși veștile amețitoare doar un beagle năuc care trăgea vânturi fără oprire.

– Vrei un ceai?

– Da, bine.

Bietul om era prea implicat ca s-o mai dea la-ntors. Am sunat-o pe mama și până seara rezervase deja locul ceremoniei; femeia asta acceptă provocări ca nimeni alta. Am zis că ne vom căsători în șase luni. Matt a râs nervos:

– În regulă, hai să smulgem repede plasturele!

Inelul meu de logodnă a fost cumpărat rapid cu trei lire și jumătate de la un automat de inele din fața vitrinei unei prostituate – inelele erau acolo ca să le achiziționeze clienții pentru doamnele lor favorite din noaptea

aceea. Textul anunța cu voioșie: „Fă ceva drăguț, cumpără-i un inel!” Părea potrivit.

Făcând retrospectiva, nu i-am comunicat niciodată lui Matt faptul că mă lovise nevoia să mă mărit. El era încă în zilele acelea amețitoare în care singurul lucru la care se concentra era propriul lui final fericit. Făceam aluzii: „Vai, cât de mișto că James și Alice se căsătoresc – sunt un cuplu atât de minunat... și se căsătoresc după numai doi ani, extraordinar!” Îi aruncam priviri ciudate, pline de dor în timpul jurămintelor de nuntă, chiar dacă nu se rosteau acolo decât aiureli siropoase. Mai erau câte o strângere de mână ici și colo, câte o privire insistentă în ochii lui confuzi, adesea goi. Nimic explicit, numai aluzii care păreau transparente, clare și evidente.

Voiam să se hotărască sau să mă lase în pace și simteam că trei ani de lucrat cu mare artă (și cu țâțele la cel mai înalt nivel) la relație erau de ajuns ca să-l împingă pe scoțianul ezitant să facă pasul. Se bucurase de cei mai buni ani ai mei și avea să pecetluiască asta cu un pupic în fața altarului.

Îmi fac un mic deserviciu aici. Nu sunt vreo arahnidă otrăvitoare sau vreo *banshee*¹ urlătoare cu un ceas biologic ticăind pe fundal. Doar că-i purtam o dragoste

¹ Spirit feminin, în mitologia irlandeză, care prevestește moartea cuiva apropiat, prin apariții zgomotoase, de bocitoare. (n. red.)

profundă bărbatului care și în ziua de azi își pune șoselele ghem în mașina de spălat, ca să iasă de acolo niște noduri de cârpă udă. Îl iubesc, la bine și la greu, în ciuda mingilor-șosete.

Cam în aceeași perioadă a început să-mi spună cu afecțiune „Ghivecel de spermă”¹, alint la care nici n-am tresărit. M-am gândit doar că îi era suficient de clar în ce fel de înțelegere intraserăm. Abia după câțiva ani am făcut o remarcă despre cât de amuzant era că-mi spunea așa, iar el a spus: „Kumquat. Fructul. Îți spuneam că ești un mic și minunat fruct tropical”.

După cererea în căsătorie, am fost încântată să-mi pot lansa oficial activitatea pe Pinterest. Dacă Matt și-a făcut vreodată griji în privința stării mele mentale, nu a arătat-o – e om de echipă și un bărbat foarte drăguț. Un potop de bujori, cățeluși din porțelan și alte prostii de care nu aveam nevoie s-a revărsat în arena noastră domestică. Începuseră pregătirile de nuntă. El a arătat o singură dată o urmă de interes în privința alegerii mărturiilor – până când și-a dat seama că acestea nu sunt nici pe departe ceva de mâncare (caz în care el ar fi preferat cocktailul de creveți). Apoi l-am pierdut în abundența de dichisuri albe nenecesare.

Nunta a fost doar un mic *teaser* la ceea ce avea să urmeze: Proiectul Procrearea. În noaptea nunții, eram

¹ *Cum pot*, în engleză în original, joc de cuvinte. (n. red.)

hotărâtă să scot ceva acțiune de la bărbatul vieții mele și să pecetluim nou-găsita fericire maritală. În realitate, m-am trezit în lenjeria Agent Provocateur (cumpărată cu o zi înainte, într-un mod cam stânjenitor deoarece eram cu tata, de la Bicester Village), cu o bilă de ciocolată Lindt în buric.

Includerea ciocolatei în plan mi se păruse copleșitor de senzuală atunci. Aveam viziuni nestăpânite cu el mușcând ușor din bomboana aceea înainte de a ne tăvăli până a doua zi dimineața. Dar am picat lată, iar când m-am trezit, uitasem cu totul de tratația topită și am crezut că am făcut pe mine. „Devastată“ e prea puțin spus – nici o mireasă nu vrea să se trezească și să observe că a defecat accidental. Îmi place să cred că momentul acela ne-a întărit relația de cuplu – lasă consumarea căsătoriei, încearcă să treci printr-un incident cu făcut caca în pat fără să arăți cu degetul! E bărbatul vieții mele – dar nu vom mai mânca o bomboană Lindt câte zile vom avea.

Luna de miere n-a fost să fie vacanța supremă a vieților noastre. La câteva zile de la începutul preumblărilor noastre prin Vietnam, am citit o postare pe Facebook despre una dintre cele mai bune prietene ale mele, unde scria: „RIP¹, scumpo, îmi pare atât de rău să aflu asta“.

¹ *Requiescat in pace* (lat.) / *Rest in peace* (engleză), folosit adesea în forma abreviată – *Odihnească-se în pace.* (n. red.)

Am căutat isteric pe internet, trimițând e-mailuri prietenilor, trimițând mesaje oamenilor în panica oarbă de a afla ce căuta acolo afurisitul acela de RIP. Nu mai vedeam clar și mă plimbam prin apartamentul în care stăteam, alternând între „nimeni n-ar scrie așa ceva, e o glumă“ și „cum mama dracului, cum mama dracului“.

Dar adevărul devastator a ieșit la suprafață, și anume că una dintre cele mai bune prietene ale mele, Toni, își luase viața la două zile după nunta noastră. Prietenul meu Dave le spusese tuturor să încerce să ne ascundă asta, ca să nu aflăm cât eram plecați în luna de miere. Eram terminată, amorțită, o visam în momente fugare de somn, întrebându-mă cum de mă lăsasem atât de tare preocupată de super-petrecerea mea și nu văzusem semnele cuiva care se zbătea în apele cele mai adânci și mai întunecate.

Matt și cu mine ne târam prin Vietnam, incapabili să participăm la fericirea care-i anima pe cei din jurul nostru. Am zburat acasă pentru înmormântare. Noile noastre vieți începuseră și irelevanța alegerii mărturiilor nu păruse niciodată mai desăvârșită. Pentru prima oară în viețile noastre stăteam cu adevărat unul lângă altul – bărbat și femeie, soț și soție, doi oameni care bâjbâiau prin viață împreună – și nu aveam nevoie de accesorii care să ne dovedească asta, nouă sau oricui altcuiva. Îmi era al dracului de dor de prietena

mea și Matt m-a pus din nou pe picioare în lunile care au urmat.

Cam în acea perioadă confuză și sfâșietoare, înotătorii au început să-și croiască liberi drum prin mine. Prietenii făcuseră progrese în arena copiilor înaintea noastră și primele petreceri pentru copii începuseră să-și facă loc într-o agendă rezervată în trecut doar noștilor în care ne făceam praf în localuri cu nume ca The Purple Turtle.

Nu a avut loc nici măcar o discuție, a fost doar un moment accidental care s-a transformat într-o serie întregă de astfel de momente. Orice altceva în viața mea păruse ușor de controlat – examenele de absolvire a școlii și a liceului, munca, până și căsătoria – și apoi, deodată, m-am trezit că joc ruleta rusească cu ovarele în centrul scenei.

Nu am rămas însărcinată vreme de câteva luni și, în perioada aceea, am început să mă întreb dacă toate pilulele contraceptive pe care le înghițisem în ultimul deceniu și care-ți schimbă funcționarea ovarelor chiar fuseseră necesare. Să rămâi gravidă e, de fapt, destul de dificil, în ciuda exemplelor prezentate de captivantul serial *Gravidă la 16 ani* de pe MTV.

Lui Matt i se părea amuzant faptul că încerca să lase o fată gravidă. Eu nu mă amuzam – eu îmi doream să țin în brațe o formă de viață miorlăitoare, voiam ca toate părțile noastre să funcționeze și aveam de gând să le fac

să funcționeze. Privind în urmă, eram într-o zonă neagră și începeam să mă întristez puțin în sinea mea ori de câte ori vedeam o reclamă la Pampers sau ecografia unei persoane-pe-care-nu-o-cunoșteam-dar-căreia-ii-acceptasem-cererea-de-prietenie-pe-Facebook.

Prietena mea, George, a sintetizat: „Pur și simplu, tăvăliți-vă cu un scop și o să vedeți ce se întâmplă!“. Ea are trei copii acum și cred că sfatul ei este bun pentru oricine se imbarcă în această călătorie alimentată cu spermă. Așa că am continuat să ne călărim până în punctul în care sexul a devenit o orbecăială cu mormăituri, concentrată strict asupra procreării. În fiecare lună aveam noi speranțe că ne vom atinge ținta și că vom avea în curând responsabilitatea unei mici ființe umane. Dar în fiecare lună simțeam semnalul acela umed de dezamăgire în chiloți.

Matt încă era încântat de ejacularea fără prezervativ și curios să vadă dacă înotătorii lui funcționează. Mi-am dat seama că avea să fie un film de groază din punct de vedere administrativ și emoțional dacă aveam să devenim părinți – trebuia să-l pregătesc pe Matt, și aici a intrat în scenă Douglas, câinele beagle care trăgea fără încetare pârțuri. În lunile acelea de tăvăleală cu scop, l-am lăsat pe Douglas pe mâna lui Matt. Nu i l-am cedat pur și simplu; am încetat să mai fac ceva pentru Douglas, în speranța că Matt va prelua hățurile